

...Hij laat ons nooit alleen! **(Numeri 11:21-23)**

*Liturgie zondagmiddag 5 juni 2011 (Wezenzondag)
te Hardinxveld-Giessendam:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God (1 Tim.1)
Liedboek 392:3,5
Avondmaalsformulier V
Gezang 125:5,6 (na klaarmaken tafel; hierna is men welkom)
Aan de tafel:
- Lezen: 2 Korintiërs 4:7-15
- Psalm 113:1 (schoolpsalm gr 5/6 onlangs)
- Dankgebed
- Psalm 113:2
Tekst: Numeri 11:21-23
Verkondiging
Psalm 144:1,2,6 (vs 1 schoolpsalm gr 6/7 onlangs)
Geloofsbelijdenis
Gezang 107:1 (schoolpsalm gr 3)
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Gezang 100:5,6
Zegen van God (2 Kor.13)

Vandaag is het dus Wezenzondag.

Zo wordt in het kerkelijk jaar de zondag genoemd tussen Hv en Pk.

Jezus is naar de hemel gegaan, sindsdien aan het oog onttrokken.

Nou, daar sta je dan, als goedwillende volgelingen van Hem: en nu?

Voelt dat zomaar niet heel alleen, temidden van een wereld vol kwaad?

Natuurlijk, je mag thuiskomen bij God, hoorden we van de week.

Ook met elkaar, als broeders en zusters.

Maar het blijft toch makkelijker gezegd dan gedaan.

De praktijk is maar al te weerbarstig.

In de kerk. En ook in je eigen leven.

Verweesd staar je naar de hemel.

Ja, je weet Jezus daar achter de wolken, als Gods rechterhand.

Maar jij blijft intussen hier, met alles wat je zelf moet zien te 'handelen'.

Maar Wezenzondag bepaalt je ook bij een keiharde belofte.

Jezus zei, voordat Hij vertrok:

“Ik laat jullie niet als wezen achter, Ik kom bij jullie terug.” (Joh.14:18)

Nou, dat gaat niet over de wederkomst.

Want dan zou je tót die dag nog evengoed wel moeten leven als wezen.

Maar nee, zegt Jezus: blijf waar je bent, want ik beloof je mijn Geest.

En wanneer die heilige Geest over jullie komt, ontvangen jullie kracht.

Kracht om in deze wereld te staan, en achter Jezus aan te gaan.

Te doen wat Hij wil.

Te dealen ook met alle moeite die er zal zijn.

Al heeft Hij ons verlaten, Hij laat ons nooit alleen!

En dat blijkt dan ook wel als je de geschiedenis verder volgt, na Hv.

Die duizenden mensen die zich aan Jezus gewonnen geven op Pinksteren,
ze verbinden zich vervolgens ook aan elkaar, in een hechte harmonie.

Die bange discipelen die Jezus altijd al hadden gevolgd,

ze staan nu op eigen benen en treden overduidelijk op in Jezus' kracht.

En al komen ze in de gevangenis terecht, men krijgt hen niet klein.

Zodra ze vrij zijn, gaan ze weer verder waar ze gebleven waren.

En als de kerk vervolgens uiteengeslagen wordt, de wijde wereld in,

blijkt juist daardoor ook het evangelie die wijde wereld in te gaan,

tot het (eind Handelingen) het hart van het toenmalige wereldrijk bereikt,

en Paulus daar frank en vrij het goede nieuws aan de mensen vertelt.

Zie je? Jezus hield woord.

Hij heeft ons dan lijfelijk wel verlaten,

om plaats te nemen op Gods troon.

Maar juist daardoor kan Hij ons nu ondersteunen met Goddelijke kracht.

Kracht, rechtstreeks afkomstig uit de hemel.

Kracht van dezelfde Geest waardoor ook Jezus op aarde werd geleid.

*

Oké. Maar nu wij... vandaag...

In het boek Handelingen zie je het inderdaad. Geweldig!

Wat een Geest bezielde de apostelen, wat een kracht bezat de kerk.

Maar onze situatie vandaag... het lijkt er zo mijlenver vandaan.

Nee, dan Numeri 11. Dat staat dan veel dichterbij.

Dat volk wat het gewoon een keer spuugzat is.

En een voorganger die het ook even helemaal niet meer ziet.

Beantwoordt dat niet veel meer aan onze dagelijkse realiteit?

Natuurlijk, je kunt het meteen veroordelen.

Sjonge, dat volk toch... heeft ook altijd wat te zeuren...

Hebben ze zóveel gezien van God, aan wonderen in de woestijn,
durven ze zó hun neus op te halen voor Hem.

En dan Mozes... nou, van hem hadden we dit al helemáál niet verwacht,
hier valt hij ons toch wel vies tegen, is dát nou een geestelijk leider?

Maar als je er zó mee omgaat,

ontgaat je ten enenmale hoe God zelf ons echt verder wil helpen.

Juist middenin ook ónze dagelijkse realiteit.

En dat wilden we toch zo graag?

Maar stop dan om te beginnen eens met je te verheffen boven dit volk.

En boven Mozes.

Je zult 't maar 7 dagen in de week moeten doen met manna.

Je zult maar dag in dag uit dezelfde eentonige weg gaan door de woestijn.

En ja, in het verleden hebben ze zeker geweldige dingen gezien van God.

Grote wonderen, als even zoveel bewijzen van zijn macht.

Maar hoe snel raakt dat weer op de achtergrond in de dagelijkse sleur.

Gaat dat bij ons vaak niet netzo?

Terugkijkend zie je best wonderlijke zorg van God in je leven.

Maar dat zakt weer weg, zodra het leven z'n gewone gang herneemt.

Of neem Mozes.

Dat was nota bene iemand die geleid werd door Gods Geest.

Nou, in het OT was dat redelijk bijzonder.

Gebeurde eigenlijk alleen met speciale figuren,
mensen die God uitkoos voor een speciale taak.

In die zin staat Mozes hier dichtbij ons, hè?

Mensen die sinds Pinksteren allemaal kunnen leven door de Geest.

Maar kijk nou... zelfs Mozes zakt hier helemaal in!

Hij trekt het echt geen dag langer zó.

En als God dan zegt dat Hij ook 70 anderen de Geest zal geven,
lijkt het wel alsof Mozes het niet eens heeft gehoord.

Alsof hij daar op dit moment eventjes helemaal niks mee kan.

Want hij reageert alleen op het tweede deel van Gods belofte.

Nl dat het volk dat zo nodig vlees wil, overláden zal worden met vlees.

Morgen gaat het gebeuren, zegt God,

en wel zo royaal dat men er een volle maand van eten kan.

Sorry God, maar waar wilt U al dat vlees vandaan halen?

Stel dat we alle schapen, geiten en koeien slachten...

dan hebben we wat vlees, maar voor iedereen? zelfs voor een maand?

Proef vooral ook de verlatenheid die uit Mozes' reactie spreekt.

Mozes zei: 'Ik heb hier een volk van 600.000 mensen bij me...

en U zegt dat U hun vlees zult geven, nog wel voor een volle maand?'

Eigenlijk zegt Mozes hier zoiets van:

Weet U wel waar ik iedere dag mee te dealen heb, God?

U zit daar in uw hoge hemel, en prachtig hoor wat U allemaal zegt...

maar ik sta hier op de werkvloer, middenin de woestijn,

zal ik U eens vertellen voor hoeveel mensen ik hier te zorgen heb?

Hebt U vast geen idee van, anders had U dit nooit zo gezegd!

Herkenbaar, of niet?

Al die mooie woorden in de Bijbel, prachtig.
Maar weet God überhaupt wel hoe mijn leven er uit ziet?
Wat er allemaal bij komt kijken om rond te komen?
Wat voor problemen ik allemaal het hoofd moet bieden?
Prima dat God zegt dat Hij voor me zorgt. Dat geloof ik ook echt wel.
Maar intussen zal ik toch echt zélf de klus moeten zien te klaren.

Wat een afstand klinkt hier door in wat Mozes tegen God zegt.
Ik hier, met dit gigantische volk dat nu ook nog gaat zitten klagen...
En U daarboven in de hemel... echt, U hebt geen idee!!

God helpt, ook als je het menselijk gezien niet meer verwacht...
Tuurlijk, mooi gezegd,
maar je moest eens even in mijn schoenen staan,
dan praatte je wel anders!

Kijk, maar dát is taal die we verstaan.
Niet de grote woorden over de Geest, en een eensgezinde kerk, enz.
Doen alsof we vandaag nog steeds leven in de tijd van Handelingen.
Nee, dit hier, in Numeri 11, dat komt veel dichterbij in de buurt.
Dat volk dat 'dood' dreigt te gaan van de sleur.
Mozes die ook daadwerkelijk dood wil, als het zo nog één dag langer gaat.
En die niet zomaar meer slikt wat God aan grote woorden zegt.
Want weet de HERE wel wat ervoor nodig is
om in praktijk te brengen wat Hij hier zegt?
Geen schijn van kans toch, als je eerlijk de situatie bekijkt!?

*

En dan het antwoord van de HEER.
Heeft Hij hier boodschap aan?
Ja, *is* er een boodschap die *hier* nog wat mee kan?

Toch wel.

En het is niet eens een heel verhaal.

Eigenlijk maar één vraag,

waarop het antwoord kennelijk meteen duidelijk moet zijn:

“Schiet de macht van de HEER soms tekort?”

Die ene vraag is voor Mozes afdoende.

Want vervolgens lees je dat hij naar buiten gaat

en Gods woorden ook zelf op de lippen neemt, tegenover het volk.

Deze ene vraag geeft kennelijk precies het goede antwoord.

En dan allereerst omdat God vraagt, in plaats van veroordeelt.

Geen enkel verwijt richting Mozes.

Terwijl die toch behoorlijk ver durft te gaan, tegenover God.

Als je suggereert dat God nog niet half weet

voor welk gigantisch probleem Mozes hier staat...

Als je kennelijk ook niet echt meer onder de indruk bent van Gods macht,
maar wat Hij zegt puur afmeet aan wat voorhanden is...

Als je dat dan óók nog eens durft te zeggen

pal nadat God zijn woede heeft laten blijken over de houding van het volk:

vlees eten zullen ze, maar het wordt hun dood,

want ze hebben hun neus opgehaald voor de HEER!

En *pál* daarop komt Mozes *hiermee*...

Zouden bij God de vlammen er niet ogenblikkelijk uitslaan?

Toch gebeurt dat niet.

God veroordeelt Mozes niet, Hij stelt hem alleen een vraag.

Kennelijk kun je heel veel zeggen tegen God.

Het is Wezenzondag.

Nou, wees maar eerlijk over je verlatenheid!

Bij Mozes is geen sprake van minachting van God.

Hij neemt juist serieus wat God zegt.

Maar hij kan het allemaal even niet zo snel plaatsen.

Hoe wil God dit doen?

Waar wil Hij voor zoveel mensen vlees vandaan halen?

Dergelijke twijfels mogen er zijn.

Zelfs bij Jezus' discipelen vlak vóór Hemelvaart zijn ze er nog.

Ze aanbaden Hem, ook al twijfelden sommigen nog. (Matt.28:17)

Echt, ik aanbid U, ik neem serieus wat u zegt, maar...

ik krijg het nog even niet bij elkaar, Here Jezus,

Uw Goddelijke luister, en tegelijk het verschrikkelijke lijden wat U leed.

Ik krijg het met geen mogelijkheid bij elkaar, Here God.

Uw heerlijke liefde, en tegelijk de verschrikkelijke nood in mijn leven.

Voor deze twijfels is dus ruimte.

Druk het niet weg, bij jezelf. Maar ga er maar mee naar God.

Veroordeel het ook niet, bij een ander.

Help elkaar liever verder.

Want dat is het tweede

waarom juist deze vraag aan Mozes precies het goede antwoord is.

"Schiet de macht van de HEER soms tekort?"

Daarmee tilt God als het ware Mozes' hoofd weer omhoog.

Kijk je nu niet een beetje teveel naar beneden?

'Ik hier... met mijn volk'

Kijk nu eerst weer eens even naar boven, naar Mij en mijn macht.

Je probleem is ongetwijfeld gigantisch groot.

Maar... kan ook Ik het niet aan, denk je?

Precies hetzelfde zie je bij Jezus, richting zijn leerlingen.

Die Hem aanbaden, ook al twijfelden sommigen.

Dan komt Jezus dichterbij en zegt:

"Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde!" (Matt.28:18)

Dat is voor zijn leerlingen afdoende om op weg te gaan, deze wereld in.

Zie je?

God geeft hier ruimte aan je twijfel.

Maar Hij wijst tegelijk een richting.

Die hemel – voor jouw gevoel gaf dat afstand...

Maar in de hemel is toch de HEER?

De God die intens met jullie verbonden is?

Eens temeer nu Jezus weer naar de hemel is gegaan,

de God die een mens werd precies zoals wij!

Kijk omhoog, schiet Zijn macht soms tekort?

Is er in heel de Bijbel ook maar één geschiedenis aan te wijzen

waar God bij wijze van spreken met de handen in het haar zat?

Waar, in het NT, de Here Jezus geen oplossing had?

Leef hier op aarde in verbondenheid met je Heer in de hemel.

Besef wie Hij is.

Degene die zelfs sterker bleek dan de dood.

Nou, schiet zijn macht dan tekort, of niet?

Dat jij geen oplossing hebt, oké.

Dat mensen geen oplossing meer zien, ook nog tot daar aan toe.

Maar denk je soms ook dat Gód het niet kan?

*

Ja, en toch hebben wij wellicht de neiging om nu te zeggen:

maar dat is het punt niet,

natúúrlijk geloof ik in Gods macht.

Alleen... ja, wát alleen?

Nou ja, ik mérk het gewoon niet.

Ik zie best wel wat van God, bij tijden.

Maar vaak genoeg zie ik ook helemaal níets van Hem.

Kijk, Mozes had een hele concrete belofte m.b.t. dat vlees.
 Hij wist ook precies wannéér dat vlees er zou komen.
 Dus ja, dat deze vraag voor Mozes afdoende is, oké.
 Maar *wij* weten vandaag *niet* wanneer,
 en ook: wát God dan precies geven zal.

Ja, en toch: is dát inderdaad ons punt?
 Of is het ook een kwestie van iets ánders willen dan God ons geeft?
 Voorziening in de woestijn, mooi!
 Maar we willen helemaal niet leven in de woestijn!
 Dus haal ons er nu eindelijk eens uit, wilt U?
 En dat doet de HERE dus niet.
 Misschien wel eens een bepaalde situatie die weer beter wordt.
 Maar het leven als geheel blijft tot de wederkomst een woestijn.

We hadden het net wel over Handelingen.
 En dat het daar allemaal zo duidelijk leek. Heel anders dan vandaag.
 Maar we hebben zopas ook gelezen uit 2 Korintiërs 4.
 En dat werpt toch een heel ander licht,
 ook op alles wat er in het boek Handelingen gebeurt.
 Vers 8-9: "We worden van alle kanten belaagd...
 we worden aan het twijfelen gebracht...
 we worden vervolgd...
 ja we worden geveld..."

En dat staat in een stukje over 'overweldigende kracht' – vers 7!
 Dus die kracht, die krijg je niet voor een bloeiend en bruisend leven.
 Maar die kracht krijg je juist middenin de woestijn.
 Juist daar waar menselijke mogelijkheden uitgeput zijn.
 Want, vers 7, het moet duidelijk zijn dat onze overweldigende kracht
 niet van onszelf komt, maar van God.
 Juist op al die plekken waar wij vastlopen komt er ruimte voor God.

Let maar eens op, vers 8:

we worden van alle kanten belaagd... maar raken niet in het nauw.
 We worden aan het twijfelen gebracht... maar raken niet vertwijfeld.
 We worden vervolgd... maar: worden niet in de steek gelaten.
 Zie je? Al heeft Hij ons verlaten, Hij laat ons echt nooit alleen.
 Terwijl iedereen denkt dat je nu toch echt geveld bent,
 blijkt je te beschikken over een enorme kracht
 waardoor je toch weer verder kunt.

En waarom gaat God dan deze weg met ons, dwars door de woestijn?
 Waarom haalt Hij ons er dan niet gewoon uit?

2 Korinte 4:10 geeft het antwoord:

“We dragen in ons bestaan altijd het sterven van Jezus met ons mee,
opdat ook het leven van Jezus in ons bestaan zichtbaar wordt.”

Kijk, dáár gaat het God om, ook bij alles wat je niet begrijpt.

En waar je zomaar in vastloopt.

Dat jijzélf steeds meer wordt afgebroken.

Dat je steeds minder denkt vanuit jezelf, handelt vanuit jezelf,
 reageert vanuit jezelf.

En steeds meer vanuit Jezus, steeds meer *nét* als Jezus!

Jezus zélf is uit beeld verdwenen, sinds zijn hemelvaart.

Waarom?

Omdat Hij vandaag zichtbaar wil worden in óns.

En dat lukt niet zolang wij zelf proberen net zo te doen als Hij.

Want wijzelf zijn nu eenmaal het probleem.

Al die zonden van ons,

die door Jezus volkomen zijn verzoend.

Maar die zonden zijn er intussen nog wel.

En hoe komen we daar ooit vanaf?

Nou, daar zullen we mee te kampen hebben tot Jezus terugkomt.

Maar tegelijk ontstaat er in ons leven ook weer wat goeds.

Juist in de woestijn.

Daar waar we uiteindelijk alles uit handen moeten geven.

Waar we leren dat we volstrekt afhankelijk zijn van Hem.

Als Hij ons niet helpt, gaan we er onder door.

Maar... schiet de macht van de HEER ooit tekort?

Alle reden om Hem te leren vertrouwen.

Ons met ons hele hebben en houden over te geven aan Hem.

Ik weet het niet meer, hier is het... ik vertrouw erop dat U mij helpt!

*

Vandaag is het Wezenzondag.

Zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren.

Die ons stilzet bij de rauwe werkelijkheid van ons bestaan op aarde.

En tegelijk: al heeft Hij ons verlaten, Hij laat ons nooit alleen!

Deze zondag wordt ook wel genoemd: zondag Exaudi.

Dat is Latijn voor: hoor!

Zoals we het vanmorgen hebben gezongen met Psalm 27:5:

Hoor, Heer, en antwoord uit genade.

Op Uw bevel zoek ik Uw aangezicht...

Kijk, en juist die naam wijst ons ook de weg.

Verweesde achterblijvers roepen het naar de hemel: verhoor ons!

Kom ons te hulp!

Red ons alstublieft, anders gaan we er aan!

Dat is waar God ons hebben wil, door zijn Geest.

En dat begint dus met volstrekte eerlijkheid.

Wees maar onthutst over alles wat er in en om je leven gebeurt.

Breng je twijfel en aanvechting maar onder woorden.

Heer, hebt U wel weet van de woestijn waarin ik verkeer?!

Vervolgens: kijk boven je twijfel uit naar Hem, je Heer.
Lees je Bijbel, lees het op een manier dat je Hem zélf vóór je ziet.
Besef dat die Heer vandaag nog precies dezelfde is als toen.
Richt je al lezend met je hárt op je Heer.
Schiet Zijn macht soms tekort?
Weer een bijbelgedeelte, en ook hier schiet –ie niet tekort...
Weer een heftige situatie met mensen net als ik, en ook daar niet...
En zo gaat het maar door!
Voed middenin je twijfel je vertrouwen
door alles wat je in de bijbel leest over je Heer.

En tenslotte, ja roep dan maar tot Hem.
Heer, hoor me alstublieft!
Red alstublieft mijn leven!
Dek mij alstublieft met uw schild!
Zorg alstublieft voor mij, vriendelijk en mild.
U hebt het immers beloofd.
Laat het me spoedig zien dat U uw belofte nakomt.
Want als U bij ons bent, dan komt het goed.
Te allen tijde.
Gelukkig wel!
Amen.

Hardinxveld-Giessendam, Jan Meijer,
4 juni 2011